

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL II. No. 9
Sâmbătă 29 Februarie 1936.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Isus ne cere fapte

Dumnezeu ne-a creat pentru un anumit scop. Scopul nostru nu se mărginește la bogățiile și plăcerile lumii acestea. Greșesc amar aceia, cari își văd scopul lor în lucrurile trecătoare. Toate acestea nu sunt decât mijloace, prin cari putem să ajungem la ținta noastră supremă.

Nu ne putem închipui vre-un om întreg la minte fără un ideal, pentru împlinirea căruia, e în stare să facă totul. Fără acest ideal viața noastră n'are nici un rost. Scopul nostru desăvârșit, idealul nostru suprem, este Isus Hristos. Ca să ajungem la acest scop, nu e destul să cunoaștem învățăturile sale sublime. Pe lângă acestea, Hristos ne cere fapte. A iubi pe Isus nu înseamnă a te ofta și a zice: Doamne, Doamne! A iubi pe Isus Hristos înseamnă a împlini cu sfințenie poruncile Lui și a păzi nestrictă comoara învățăturilor Sale. Sunt uni creștini, cari dacă stai de vorbă cu ei și se pare că sunt credincioși buni. Însă când e vorba să vină la biserică, li se pare greu lucru să stea în frig și s'asculte predica. Li se pare greu să țină puțin post și ajun. Dacă Dumnezeu le trimite necazuri, în loc să le sufere cu răbdare creștinească, se răscolesc împotriva lui Dumnezeu, rostind sudalme. De unde vin aceste rătăcirii? cu siguranță, că ele vin de acolo, că mulți nu-și cunosc rostul lor în lume. Unde este iubirea față de Hristos? Dacă aruncăm o privire în lume, dacă răsfoim ziarele, vedem zilnic câte hoții și crime se'ntâmplă. Acestea sunt tot atâtea semne cari ne arată că omenirea de azi este atât de scufundată în fărădelegi ca ceea din vechea Sodoma.

Unde sunt creștinii martiri, cari au fost în stare să-și verse sângele pentru credința lui Hristos? Azi vedem că și criminalii își au dreptul la apărare. Iar religia lui Hristos nu. Mântuitorul a făcut totul pentru noi. Iar noi? Noi dezertăm dela datoria împlinirii poruncilor Lui. Nu e destul să-l mărturisim pe Isus numai cu vorbele. E nevoie de fapte. Uneori Isus este iubit, când e pace și liniște. Dar adevărata iubire față de El se dovedește mai ales atunci când se întâmplă să vină vre-o prigoană împotriva Lui și a Sf. Sale Biserici. Când a fost mai disprețuită și atacată învățătura lui Isus ca și în zilele noastre? Câți credincioși are Isus Hristos cari cu prețul vieții lor luptă la restabilirea cinstei Legii Lui sfinte? Domnul Hristos zice: „*Celce se va rușina de mine și de Evangelia mea și eu mă voi rușina de el înaintea Tatălui meu care este în ceruri*“.

De vrem să ajungem la ținta noastră desăvârșită, la scopul nostru, Hristos ne cere fapte. Oricâtă credință să avem în El, de nu avem fapte credința noastră atunci „moartă este“.

Gavril Mureșanu

Poate nici n'a fost o zi cu ger mai aspru, în toată iarna aceasta, ca și aceea, când aveam mai multe alergări prin oraș. Eram tocmai pe una din străzile din centrul Clujului. Ca toți ceilalți trecători, alergam și n'aveam poftă să privesc și să gust frumuseția vitrinelor. Priveam doar înainte spre a evita ciocnirea cu lumea care se grăbia ca și mine. Totuși o reclamă, a vreunui institut de cosmetică — adică de înfrumusețare a corpului omenesc, — îmi opri, pentru un moment, privirea... Citesc: „*Pentru ca să trăiți mult, trăiți mai confortabil*” (cât mai bine, adecă)... Și alerg mai departe, însă cu gândul rămânând tot la reclama, luminată frumos de curentii electrici. — Prin urmare așa: „*să trăiți mai confortabil*” — Cine? — Toată lumea, care vrea să trăiască mult. Și trec eu înainte, întrebându-mă, cine ar fi nebunul care să nu vrea să trăiască, cât mai mult. Așadar, recomandăția de „a trăi mai confortabil” ne privește și chiar se impune tuturor.

În acest timp, mă acostează un copil de moț sdrăntuit, care îmi ceru: „Domnule dă-mi un leu, să-mi cumpăr o bucată de pâine”. Încep să mă buzunăresc, pentru a găsi vre-un leu, dacă îmi va fi rămas, din cei puțini câți îi aveam. Nu găsesc. Și caut să-i explic nenorocitului de copil aproape înghetat, că îi voi da altădată. Așa, pruncul pleacă mai departe diabia ținându-se pe picioarele-i degerate.

Iată unul, îmi zic — care nu se poate conforma reclamei, cutărui institut de cosmetică. El nu va trăi mult... fiindcă nu poate „trăi mai confortabil”... El, urmașul vitejilor Români din munții lui Avram Iancu, nici nu are pretenția să trăiască mult. Ba, nu vrea nici atât măcar, să aibă o haină mai bunicică și o încălțăminte, care să nu fie spartă. Lui îi e deajuns un leu, pentru o bucată de pâine.

Dar nici acela nu l-a primit, poate chiar atunci, când avea mai mare lipsă de el. Și totuși este și el unul, dintre cei cari compun societatea, aceea lume, căreia curentii electrici îi îmbie reclama „*de vreți să trăiți mult, trăiți mai confortabil*”.

Nu mă îndoiesc, că reclama a avut răsunet. Mulți clienți vor fi alergat la rețeta traiului îndelungat. E frumos a *trăi mult și bine pe pământ*. Dar rețeta se oprește aici. Ea e bună numai pentru viața pământescă. — Și atunci cine, ne-ar putea da o altă rețetă, care să fie bună pentru a ne asigura viața cea de veci?.. Eu o văd și pe aceea, și încă foarte aproape: copilașul sdrăntuit, care cere un leu pentru o bucată de pâine. Isus Hristos ne-a spus: „*când ați făcut unuia dintre acești mai mici ai mei, mie mi-ați făcut*”.

Iată-L pe Isus, în straele săracilor lumii acesteia. Trece înghetat pe lângă o lume de oameni, care nu-L vede și nu-L poate ajuta, fiind că are o rețetă de urmat: „*vrea să trăiască mai confortabil*”.

Suntem în timpul marelui post al Paștilor. Biserica recomandă, în acest timp înfrânarea — reținerea dela plăceri permise altădată. Și aceasta pentru patimile lui Isus. Mântuitorul Isus a pățimit pentru noi... și ne-a mântuit cu patima Sa. Isus pătimește și azi, îmbrăcat în sdrante, cerșind pe drumuri. Să urmăm în acest post cuvintele sfântului Apostol Petru: nimeni „*să nu mai vietuiească, ceeaaltă vreme în trup spre poftele omenesti, ci spre voia lui D-zeu*” (I. Petru, 4, 2). Iar voia lui D-zeu, e să ne înfrânăm. Înfrânându-ne, vom putea îmbrăca și hrăni pe Isus cel sdrăntuit și flămând, în săracii de pe drumuri. Aceștia vor trăi astfel și ei „mai confortabil” iar nouă ne vor asigura viața veacului ce va să fie.

Despre rugăciune

Pentru creștini nimic nu este așa de trebuincios ca rugăciunea. Precum trupul nostru nu poate trăi fără hrană, tot astfel și sufletul fără rugăciune. Toți sfinții părinți spun că „celce nu se roagă se osândește“. Biserica îndeamnă mereu pe credincioși la rugăciune, fiind convinsă de trebuința ei neapărată.

Prin rugăciune noi facem o strânsă legătură cu Dumnezeu. Îi dăm cinstea de care e vrednic, îi mulțumim pentru binefacerile primite, cerem cele trebuincioase, ne câștigăm iertarea păcatelor trecute și harul de lipsă pentru a face o bună pocăință, pentru a ne apropia cât mai mult de sfințenie.

Ca rugăciunea să fie bună, mai întâi ea trebuie să fie smerită. Să recunoaștem păcatele noastre și să știm că tot ce avem bun în noi și în casa sau averea noastră, este un dar a lui Dumnezeu, de care ne va cere la sfârșitul vieții o aspră dare de seamă. *Dumnezeu stă împotriva celor mândri și le dă har celor smeriți.* Cel trufaș nu poate dobândi nimic, dimpotrivă, „*rugăciunea celui smerit norii va pătrunde*“, adică va străbate până la tronul Celui Prea înalt.

Increderea nestrămutată este a doua recerință a rugăciunii. „*Toate sunt cu putință celui credincios*“, ne mărturisește Evanghelia.

Din cauza nevredniciei noastre, rugăciunile trebuie să le facem în numele Domnului Hristos, care ne-a câștigat mântuirea de veci împreună cu toate ajutoarele de lipsă pentru a putea dobândi mântuirea. Strâns uniți cu Isus, este cu neputință să nu fie ascultată rugăciunea noastră.

Însfârșit, rugăciunea trebuie făcută cu o inimă plină de căință și hotărâtă a se îndrepta. Cum putem cere dela Dumnezeu ceva câtă vreme noi suntem în vrăjmășie cu El, adică în păcate. Nici un om

nu îndrăznește să se roage de ajutor la un altul după ce l'a vătămat odată. Dacă vrea aceasta, trebuie mai întâi să se împace cu el. Așa și noi cu Dumnezeu. De voim să ne asculte ruga, atunci trebuie neapărat să ne împăcăm printr'o pocăință adevărată. În chipul acesta ne putem da seama de ce atâția creștini slabi părăsesc rugăciunea, zicând că desi s'au rugat mult, Dumnezeu nu i-a ascultat. Dacă ar căuta mai bine care e cauza, ar găsi greșala tocmai în lipsa unei hotărâri serioase de-ași schimba viața.

Despre rugăciunea lăuntrică și evlavie.

O rugăciune oricât de lungă și bine rostită ar fi, dacă ese numai din gură și nu din inimă, înaintea lui Dumnezeu nu pretuște nimic și nici nouă nu ne poate ajuta la ceva. O rugăciune numai atunci e bună dacă ese din inimă, dacă ea își are izvorul în evlavie, adică în aceea viață lăuntrică a sufletului care trebuie să se reverse înapoi în fapte bune. Acea care aduce roduri de sfințenie.

Evlavia alcătuește viața lăuntrică a sufletului. Într'un suflet evlavios, toate gândurile, simțimentele și dorintele sunt cât se poate de strâns unite în împlinirea voinței dumnezeiești. Un astfel de suflet nu și risipește gândurile asupra tuturor deșertăciunilor lumesti. El este pururea atent la voința lui Dumnezeu pe care trebuie să o îplinească.

Evlavia o putem numii pe drept cuvânt: *îndreptarea statornică a inimii noastre spre cele cerești și în acelaș timp desbrăcarea ei de orice poftă rea și plăcere deșartă ce ar putea împiedeca desăvârșita ei unire cu Dumnezeu.* Inima este deci lăcașul lui Dumnezeu care e de față în ea prin harul sfințitor. Evanghelia ne spune: *Unde este*

comoara voastră acolo este și inima voastră". Comoara noastră fiind Dumnezeu, sus vom avea inimile, cătră Domnul. De va fi co-

moara noastră pe pământ, inima noastră nu se va ridica sus, spre Domnul, niciodată.

Dece a suferit Mântuitorul?

In vieța sfintei Caterina de Genua citim o întâmplare foarte mișcătoare.

Intr'o zi, Mântuitorul se arată acestei sfinte. El purta pe umeri crucea grea și urmele sale erau însemnate cu sângele ce curgea din ranele ce-i acopereau tot trupul. Atunci un glas lăuntric răsuna în sufletul ei cu aceste cuvinte: „Vezi tu sângele acesta! El a curs din iubire cătră tine și pentru curățirea păcatelor tale“. Această vedenie îi intră atât de adânc în suflet, încât după aceea neconștient i se părea că vede pe Isus acoperit cu sânge și pironit pe cruce. La gândul că ea i-a pricinuit durerile acestea, repeștia neîncetat: „O Isuse iubirea mea! niciodată, niciodată nu voiu păcătui mai mult! O Iubitul meu Isus, eu sunt gata, dacă e nevoie, să-mi mărturisesc păcatele înaintea lumii întregi!“ In mărturisirea generală ce o făcu, îl era inima ca zdrobită de durere și rămase pentru totdeauna astfel dispusă sufletește, încât mai bucuros voia să suferă chinurile iadului decât a face cel mai mic păcat cu voia deplină.

E sigur că aceste haruri nu se dau decât sufletelor eroice, totuși dacă am depune și noi o râvnă mai mare, am înainta cu mult mai tare în căile celor drepți. Lipsa noastră de iubire arzătoare față de Mântuitorul ne închide izvorul atâtor haruri, făcându-ne nevrednici de ele.

Trimisul lui Dumnezeu

Există un om în orice parohie — un om, a cărui familie e lumea întreagă; un om pe care îl chemi ca martor, ca sfătuitor, sau ca să te slujească în toate faptele solemne ale vieții; un om, fără care nu se naște, nici moare cineva; care ia pe om din sânul maicii sale și nu-l lasă decât în mormânt: care binecuvintează sau sfințește leagănul, patul conjugal, patul morții și sicriul.

Copiii se obișnuiesc să-l iubească și să-l respecte; chiar necunoscuții îl numesc tată al lor.

La picioarele lui creștinii își fac mărturisirile cele mai ascunse și varsă lacrimile cele mai tainice. El este mângăetorul tuturor neajunsurilor sufletului și trupului, mijlocitorul îndatoritor între bogăție și sărăcie; care vede, rând pe rând, și pe bogat și pe sărac bătând la poarta sa: bogatul pentruca să depună milostenia sa în taină, săracul pentruca s'o primească fără a roși de rușine.

El nu ține de-un rang social, ci deopotrivă de toate clasele: de clasele de jos prin vieța lui săracă și adesea prin nașterea sa modestă; de clasele înalte prin educația, știința și noblețea sentimentelor, pe care o religie filantropică le insuflă și le impune.

Un om înșfârșit, care știe tot, care are dreptul de-a spune totul și-al cărui cuvânt cade de sus asupra inimilor, cu autoritatea unei misiuni dumnezeiești și cu porunca unei credințe desăvârșite. — Acesta este preotul.

Chateaubriand

Savantul cercetează, filosoful cugetă, preotul afirmă în numele lui Dumnezeu.

Lacordaire

Preotul ridică pe aripile sfințeniei sale povara întregului univers.

Sf. Ioan Gură de Aur

Pentru ca să-mi pot instrui bine copiii mei, n'am putut afla, cu toată osteneala, o altă curte mai corespunzătoare decât catehismul. Primele începuturi de învățură au să fie din religiune, care formează baza moralei.

Diderot

Numărul viitor al revistei noastre va apărea numai după două săptămâni, cu un material bogat, scris de cei mai buni colaboratori ai noștri. Acel număr va eși în 16 pagini. —